

עפ"ת 32723/12/13 - אלברט קקולי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 32723-12-13 קקולי נ' מדינת ישראל
ת.ז. 01116324-3
128-11-12
02 ינואר 2014

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער אלברט קקולי
נגד מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד חלי דואני-קיל

ב"כ המשיבה - עו"ד מאיה בש

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער הוגש כתב אישום על כך שביום 28.07.11 בשעות הבוקר בתחנת דלק בחולון, נהג בקלות ראש, לא שם לב לדרך, לא הבחין בדרך, אשר עבר בתחנה ובנהגו בתוך תחום התחנה במהירות בלתי סבירה שאינה תואמת את תנאי הדרך, פגע בעובד התחנה וגרם לו חבלה.

העבירה שיוחסה למערער בכתב האישום הינה עבירה בניגוד לסעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה.

בית משפט קמא, לאחר שמיעת ראיות, הרשיע את המערער בעבירות בהן הואשם וגזר לו בגזר הדין עונש פסילה בפועל של שלושה חודשים, קנס של 1,500 ₪ לתשלום בתשלומים וכן פסילה מותנית. כאן המקום לומר, שבמהלך שמיעת הראיות, בחר הנאשם, אשר היה מיוצג בהליך בבית משפט קמא, שלא להעיד ולמסור גרסה בבית המשפט, עובדה שבית משפט ייחס לה משקל בסעיפים 161 ו-162 לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

מנגד עמדה בפני בית משפט אמרתו של המערער. באמרה זאת התייחס למהירות נסיעתו באופן ספונטני אמר שנהג

במהירות של 30-40 קמ"ש, משנאמר לו על-ידי החוקר שזו אינה מהירות סבירה בתחנת דלק, תיקן ואמר שנסע במהירות של 20-30 קמ"ש.

התביעה העידה את בוחן התנועה, רס"ב פרס איגור, אשר חקר את התאונה, ואת הנפגע, עובד תחנת הדלק, אדם חירש אשר העיד באמצעות מתורגמן לשפת החירשים-אילמים.

בית משפט קמא, לאחר שמיעת ראיות, כאמור, הרשיע את המערער. בהכרעת הדין בית משפט קמא קבע שהעובדה שהתאונה התרחשה בתחנת דלק יש לה משקל לעניין המהירות שבה נסע המערער, וקבע שמהירותו, בנסיבות, הייתה בלתי-סבירה ומסוכנת. הראייה, שהנפגע שיצא מבין משאבות הדלק, נפגע לאחר שהספיק לעבור מספר צעדים, מרחק של ארבעה-חמישה מטרים. צריך היה המערער, על-פי שיטתו של בית משפט קמא בהכרעת הדין, להתאים נסיעתו לסיטואציה הצופה אפשרות שאדם כלשהו יפתיע אותו ביציאה מבין משאבות תחנת הדלק, מאחר והללו מסתירות את מי שנמצא ביניהן.

כאמור, בית משפט קמא גם ייחס משקל לעובדה שהמערער לא מסר גרסה. כן קבע בית משפט קמא שקיימת להולך רגל רשלנות תורמת, כך בוודאי עולה מדיסק שהוצג בפני בית משפט קמא, לפיו, הנפגע לא ייחס די תשומת לב בטרם ירד לכביש שבתוך תחנת הדלק לתנועה הבאה משמאלו.

כן ראה בית משפט קמא ובצדק להביא בחובת המערער, שכאמור, לא העיד בבית המשפט, את דבריו באמרתו שהוגשה לבית המשפט (ת/6), כי הולך הרגל חצה בריצה מהירה, ואילו בדיסק המצוין לעיל רואים שהולך הרגל רק הולך.

בית משפט קמא בהכרעת דינו ג דחה את עמדת ההגנה, על-פיה, בנסיבות התאונה, בעיקר לאור רשלנותו התורמת של הולך הרגל, אין הצדקה להרשיע את המערער בעבירה בה הואשם בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, אלא בעבירה שיסודותיה דומים אך היא קלה יותר משום שאיננה נמצאת בתוספת הראשונה לפקודת התעבורה, היא תקנה 21ג' לת"ת.

בערעור טוענת ב"כ המערער מספר טענות; האחת, שבית משפט קמא היה צריך לזכות את המערער בדינו, וזאת על סמך מחדלי חקירה בחקירתו של הבוחן, שפגעו ביכולתו של המערער להתגונן על סמך כך שהבוחן אמר שבנסיבות, אי-אפשר היה לדעת את המרחק שבין הולך הרגל לבין הרכב עת ירד מבין המשאבות לכביש, והן בשל כך שלא היו כלים לבית משפט קמא לקבוע את מהירותו של המערער, עת פגע בהולך הרגל.

לחילופין, טוענת ב"כ המערער שטעה בית משפט קמא בהרשיעו את המערער בסעיף החמור, בנסיבות, ולא בתקנה המקלה. לחילופי חילופין טוענת ב"כ המערער שיש מקום להקל בעונשו של המערער, בנסיבותיו האישיות ובנסיבות התאונה, לרבות הרשלנות התורמת של הולך הרגל.

עמדת המדינה הינה שקביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא אינן מצדיקות התערבות כי נכונות הן, בעיקר לאור העובדה שהמערער לא העיד בפני בית משפט קמא. אין להתערב בהכרעת הדין ומאחר וממילא מדובר בעבירה שהיא בתוספת הראשונה, אין גם להקל בעונש הפסילה שהוטל על המערער.

כאן המקום להתייחס להבדל שבין סעיפים 62(2) לפקודת התעבורה לתקנה 21ג' לת"ת.

כל המעין בשני הסעיפים הללו יבחין על נקלה כי רכיביהם דומים. הן הנהיגה בקלות ראש המופיעה בשני הסעיפים -

בתקנה 21ג' מדובר על חוסר זהירות ובסעיף 62(2) מדובר על נהיגה ברשלנות, שהינם מושגים זהים. לא ניתן ליצור אבחנה בין שני הסעיפים מהביטויים שמופיעים בהם וניסיון לפרשם באופן שונה.

חיפשתי ולא מצאתי פסיקה של בית המשפט העליון ושל בתי משפט מחוזיים על האבחנה בין שני הסעיפים. יש התייחסות של בתי משפט לתעבורה, ראה למשל ת"ד 2136/05 **מדינת ישראל נ' שוויקי מוחמד** [כב' הש' טננבוים - בימ"ש לתעבורה י-ם מיום 05.04.05], שם הוא גם מפרט התייחסויות של בתי משפט אחרים, בתי משפט לתעבורה על סוגיה.

באופן עקרוני, הנני סבור שהחלטתו של כב' השופט טננבוים נכונה היא. כאמור, למשל, ברע"פ 6800/13 **אסף קסטיאל נ' מדינת ישראל**:

"...הכלל הבסיסי, לפיו, הבחירה בהוראת החיקוק נתונה לשיקול דעתה של התביעה, וככלל, בתי המשפט לא ייטו להתערב בכך, אלא במקרים קיצוניים וחמורים..."

עם זאת, לבית המשפט השומע את התיק יש שיקול דעת לשקלל את הנסיבות ולהחליט האם נסיבות התאונה שבפניו מצדיקות הרשעה בעבירה חמורה יותר מבחינת הענישה הצפויה או בעבירה קלה יותר.

לאחר שבחנתי את כלל העובדות בתיק שבפניי, ולאחר שהוצג בפניי הדיסק שהוצג בבית משפט קמא ולאור העובדה שמדובר בהולך רגל חירש, אשר פרץ לכביש מבין משאבות הדלק מבלי להביט באופן הולם שמאלה לכיוון הגעתו של רכב המערער, בהינתן תוצאות התאונה הקלות - הולך הרגל לא נפגע באופן ממשי ובהינתן שאין קביעה עובדתית על מהירותו של המערער על סמך ראיות "מדעיות", כלומר, על סמך ממצאי הבוחן, הנני סובר שיש הצדקה להסב את הרשעתו של המערער, בנסיבות מקרה זה, להרשעה בעבירה לפי תקנה 21ג' לת"ת, כך הנני קובע. בהינתן שינוי זה בהרשעה, נסיבותיו האישיות והכלכליות הלא-קלות של המערער, מצב הוריו ובעיקר גיליון הרשעותיו, שאיננו מחזיק ב-31 שנות נהיגתו תאונה קודמת. הרשעתו האחרונה בדין טרם המעשה הנוכחי הינה על עבירה משנת 2002, כלומר, לפני כעשור. הנני משנה את תקופת הפסילה בפועל אשר הוטלה עליו לתקופה של 30 ימים בלבד.

יתר רכיבי גזר הדין יישארו על כנם.

המערער יפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט לתעבורה בת"א-יפו ביום **02.03.14**.

**ניתנה והודעה היום א' שבט
תשע"ד, 02/01/2014 במעמד
הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

